

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. S.
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2020, č. j. KUZZ-4123/2020,
sp. zn. KUSP-4123/2020/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, jehož řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Podle žalobce se správní orgány dopustily několika procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobce uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Řidič vozidla, které provozuje žalobce, dne 2. 6. 2018 ve večerních hodinách ve Zlíně na silnici č. I/49 - na třídě Tomáše Bati ve směru jízdy do centra - překročil nejvyšší povolenou rychlost. Namísto povolené rychlosti 50 km/h jel rychlostí 70 km/h. Překročení rychlosti zdokumentoval radar při úsekovém měření.
3. Před zahájením správního řízení Magistrát města Zlín („magistrát“) vyzval žalobce podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“) k úhradě určené částky ve výši 1.300 Kč, případně sdělení totožnosti řidiče vozidla. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto částku nezaplatil, ani nesdělil totožnost řidiče, Magistrát s ním zahájil řízení o přestupku provozovatele.
4. Magistrát rozhodnutím ze dne 20. 9. 2019, č. j. MMZL 122125/2019 („rozhodnutí magistrátu“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Uložil mu pokutu ve výši 2.500 Kč.
5. Proti rozhodnutí magistrátu se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 3. 2020, č. j. KUZL-4123/2020, sp. zn. KUSP-4123/2020/DOP/Gr, odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu („rozhodnutí žalovaného“).

III. Obsah žaloby

6. Žalobce uplatňuje několik žalobních námitek. Nejprve namítá, že výstup z rychloměru vzbuzuje pochybnosti o jeho autenticitě. Nejde podle něj o vytištěnou soustavu výstupu z rychloměru ale o „podivně kompilované fotografie v dokumentu“. V kombinaci s chybějícím kalibračním listem a chybějícím ověřovacím listem rychloměru umístěného na začátku měřeného úseku to podle žalobce znamená, že správní orgány řádně neprokázaly překročení rychlosti řidičem vozidla žalobkyně.
7. Další námitka směřuje vůči tomu, že obecní policie v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu vůbec neměla pravomoc v daném místě měřit. Správní orgány totiž neprokázaly, že by městská policie měření vykonávala na místě určením policií ČR.
8. Obecní policie také podle žalobce neměla oprávnění k pořizování záznamu. Žalobce odkazuje na § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Pochybení spatřuje v tom, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením neuveřejnila informaci o zřízení radaru. Měření rychlosti proto proběhlo v rozporu se zákonem. Jeho výsledek nelze použít jako důkaz v přestupkovém řízení.
9. Správní orgány dále neprokázaly, že v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost skutečně 50 km/h. Z fotografií z radaru se jeví, že auto žalobce jelo po čtyřproudové silnici, kde obvykle bývá nejvyšší povolená rychlost vyšší.
10. V posledním bodu žalobce namítá, že v rozhodnutích správních orgánů absentuje úvaha o povaze a závažnosti přestupku. Tato úvaha je přitom nezbytná zejména při stanovení určené částky ve výzvě provozovateli vozidla. Tu správní orgány stanovily v rozporu s doporučením Ministerstva dopravy, podle kterého by se určená částka měla ukládat ve výši $\frac{1}{4}$ až $\frac{1}{2}$ sankčního rozmezí. V tomto případě však magistrát stanovil určenou částku na 1.300 Kč, aniž by k tomu existoval důvod. Absence úvahy o zákonných kritériích

ukládání sankce představuje podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 182/2016-30 důvod pro zrušení rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a věcně reaguje na jednotlivé námitky. K fotografiím z radaru uvádí, že první z nich je z počátku měření, druhá z konce a třetí je pouze doplňková, již za koncem měřeného úseku. Nejzásadnější je druhá fotografie, která uvádí všechna technická data z měření. Tyto snímky jasně prokazují, že vozidlo žalobce se pohybovalo v měřeném úseku, kdy to bylo a jakou průměrnou rychlostí jelo. Snímky mohl do protokolu o měření vložit školený operátor pomocí PC a programu „Prohlížečka“. Do primárních snímků nemůže zasáhnout, ty jsou nezměnitelné, včetně údajů, které uvádí. Jediný zásah, který může operátor ve snímku provést, je anonymizace obličejů osob ve vozidle.
12. K námitce o absenci kalibračního listu a ověřovacího listu k rychloměru umístěnému na začátku měřeného úseku žalovaný uvádí, že měřič jako takový je jeden technický celek, proto má jeden ověřovací list. Není třeba dokládat žádnou kalibraci, protože ověření bez kalibrace není možné.
13. Městská policie nepostupovala v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. Součástí spisu je příslušná koordinační dohoda, která městské policii umožňuje měření rychlosti v daném místě. Informace o umístění radaru je veřejně dostupná na webových stránkách městské policie Zlín (<https://www.mpzlin.cz/informace-obcanum/>).
14. K prokázání nejvyšší povolené rychlosti v daném místě žalovaný odkázal na to, že magistrát si vyžádal stanovisko správce komunikace - Krajského úřadu Zlínského kraje - podle kterého v obci Zlín na tř. Tomáše Bati v předmětné době nebyla žádnou místní úpravou rychlost v obci měněna, byla tedy podle obecné úpravy silničního provozu stále 50 km/h. Pokud si žalobce myslí něco jiného, je na něm, aby to prokázal.
15. K výši uložené pokuty se žalovaný dostatečně vyjádřil. Není pravda, že by se nezabýval společenskou škodlivostí jednání žalobce. Magistrát se také vyjádřil k námitce týkající se výše určené částky v řízení, které předcházelo řízení o přestupku provozovatele vozidla. Určená částka není správním trestem a její výše nepodléhá posouzení ve smyslu § 37 a násl. přestupkového zákona. Navíc se jednalo o jiné řízení, které s přestupkem provozovatele nemá nic společného.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
17. Dne 8. 11. 2020 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce i jeho zástupce se ho bez omluvy nezúčastnili, proběhlo proto v jejich nepřítomnosti. Krajský soud při jednání přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k námitkám žalobce o nezveřejnění informace o umístění radaru (krajský soud důkazy pro přehlednost zapracovává v odůvodnění v části c. níže). Žalovaný další důkazní návrhy neměl. Po jeho závěrečném návrhu a krátkém přerušení soud vyhlásil rozsudek.

18. Žaloba *není důvodná.*

a. Pochybnosti o provedeném měření

19. Krajský soud nesdílí pochybnosti žalobce o správnosti provedeného měření rychlosti. Součástí správního spisu je ověřovací list rychloměru umístěného na tř. Tomáše Bati č. 8012-OL-70287-17 s platností ověření do 17. 7. 2018. Tento ověřovací list deklaruje, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Žalovaný ve svém vyjádření objasnil, že rychloměr umístěný na začátku a na konci měřeného úseku je jedním zařízením, ke kterému se vydává pouze jeden ověřovací list. Zároveň uvedl, že ověřovací list nelze vydat bez kalibrace rychloměru.
20. Žalobce namítá, že předložený ověřovací list nedokazuje, že byla ověřena délka měřeného úseku. Neuvádí však žádnou bližší argumentaci k tomu, jak by tato skutečnost měla ovlivnit výsledek měření. Krajský soud vychází z toho, že pokud měření rychlosti provedl rychloměr s platným ověřovacím listem, lze předpokládat, že toto měření proběhlo tak, jak mělo. A výstup z rychloměru lze použít jako důkaz o tom, jakou rychlostí vozidlo žalobce v daném úseku jelo. Pokud jde o výstup z rychloměru, ani zde krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že by výstup byl jakkoli vadný.
21. Ze žalobních námitek plyne, že žalobce zpochybňuje průkaznost tohoto výstupu s ohledem na jeho grafické zpracování. Za podstatné krajský soud považuje to, že spis obsahuje fotografie zachycující vozidlo žalobce, jak překračuje nejprve čáru znázorňující začátek měřeného úseku a poté čáru značící jeho konec, spolu s GPS souřadnicemi, rychlostí tohoto vozidla a vzdáleností, z jaké bylo změřeno. Je logické, že grafická podoba výstupu z rychloměru se bude lišit v závislosti na programu použitém ke zpracování pořízených snímků. Krajský soud nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení žalovaného, že pracovník, který tyto snímky zpracovává, nemůže do jejich obsahu jakkoli zasahovat. Důvodnost námitek žalobce ohledně grafické podoby výstupu z rychloměru dostatečně vyvrátil ve svém vyjádření žalovaný. Podoba, v jaké se snímky nachází ve spisu, podle krajského soudu nevzbuzuje žádné pochybnosti o jejich autentičnosti.

b. Oprávnění městské policie měřit rychlost

22. Podle § 79a zákona o silničním provozu může obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřit rychlost výhradně na místech určených policií. Smyslem tohoto ustanovení je zajištění koordinace vzájemných postupů obecní policie a Policie ČR, aby například nedocházelo k duplicitnímu měření.
23. Námitku žalobce, že Městská policie Zlín prováděla měření v rozporu s tímto ustanovením, dostatečně vyvrací obsah správního spisu. Žalovaný do spisu řádně doplnil Koordinační dohodu o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 13. 5. 2009 uzavřenou mezi Policií ČR a statutárním městem Zlín. V Příloze č. 1 nazvané „Etapy a rozmístění DBKIS“ je v části „I. etapa DBKIS – rychlostní kamery realizovaná v roce 2005“ uvedeno: „1. Monitorovací úsek: sloup trakčního vedení. Sledovaná lokalita: třída T. Bati R/49 – úsekové měření start vjezd do Zlína ul. Růžová – vila Berka. Charakteristika úseku: 2 jízdní pruhy, 4 kamery.“ Také Dodatek č. 3 ke Koordinační

dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009, účinný ode dne 4. 12. 2017, obsahuje Přílohu č. 2 nazvanou „Úsekové měření rychlosti ve Zlíně“, která mj. uvádí: „1. Monitorovací úsek: sloup trakčního vedení. Sledovaná lokalita: třída T. Bati R/49 – úsekové měření start vjezd do Zlína ul. Růžová – vila Berka. Charakteristika úseku: 2 jízdní pruhy.“

24. Tyto listiny prokazují, že měření bylo provedeno na úseku určeném policií ČR, tedy v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

c. Zveřejnění informace o umístění radaru

25. Je pravdou, že správní spis vedený ve věci přestupku žalobce neobsahuje důkaz o tom, že informace o umístění radaru byla vhodným způsobem uveřejněna. To však neznamená, jak mylně namítá žalobce, že by rozhodnutí správních orgánů bylo nepřezkoumatelné či dokonce nezákonné. Z judikatury plyne, že při posuzování kvality odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je nutné přihlédnout i k procesní aktivitě účastníka řízení. Od ní se totiž odvíjí požadavky na dokazování a následnou podobu odůvodnění správního rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020-46, bod 14). Pokud tedy žalobce v průběhu celého správního řízení nezpochybňoval uveřejnění informace o umístění radaru, nelze správním orgánům vyčítat, že se touto otázkou nezabývaly a nevedly tímto směrem ani dokazování.
26. Jelikož ale žalobce vznesl námitku ohledně dodržení povinnosti podle § 24b zákona o obecní policii v žalobě, krajský soud přistoupil k doplnění dokazování. Z něj vyplynulo, že informace o umístění radaru v daném úseku je aktuálně uveřejněna na internetových stránkách Městské policie Zlín na adrese: <https://www.mpzlin.cz/informace-obcanum/>. Nelze z ní (ani za pomoci nástroje Wayback Machine na webu <https://web.archive.org/>) ovšem ověřit, zda tyto informace byly na stránkách městské policie dostupné i ke dni spáchání přestupku. Informace o tom, že na třídě Tomáše Bati měří rychlost radar, ovšem byla nejpozději v srpnu 2017 zveřejněna na informačním portálu pro Zlín a Zlínský kraj v článku „Ve Zlíně budou další kamery na měření rychlosti.“ V něm se mimo jiné uvádí, že Zlín má v současné době šest míst, kde rychlost řidičů v daném úseku měří speciální kamery, přičemž jedním z nich je třída Tomáše Bati (<https://zlin.cz/zpravy/529222n-ve-zline-budou-dalsi-kamery-na-mereni-rychlosti/>). O existenci radaru na třídě Tomáše Bati informoval již v roce 2008 i portál lidovky.cz (https://www.lidovky.cz/domov/mereni-rychlosti-v-cr.A080523_000143_ln_noviny_sko). Podle krajského soudu proto informace o úsekovém měření na tř. Tomáše Bati ve Zlíně byla dlouhodobě ve veřejném povědomí.
27. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné a vhodné lze považovat uveřejnění této informace např. na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41). Požadavek na uveřejnění informace o umístění stacionárního radaru proto v tomto případě podle krajského soudu byl naplněn.

d. Prokázání nejvyšší dovolené rychlosti

28. Řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Tu zákon o silničním provozu omezuje na 50 km/h (viz § 18 odst. 4). Pokud v daném úseku nebyla speciálně upravena rychlost např. přenosnou dopravní značkou, správní orgány nemusí rychlost v daném místě nijak prokazovat. Magistrát si však nad rámec svých povinností vyžádal sdělení Odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Zlínského kraje, který potvrdil, že v rozhodné době na daném úseku místní úprava provozu ani přechodná úprava provozu nestanovovala jinou nejvyšší povolenou rychlost, než jaká plyne ze zákona.
29. Žalovaný má pravdu v tom, že pokud se žalobce domnívá, že maximální rychlost v místě přestupku byla jiná, je na něm, aby toto své tvrzení dokázal.

e. Neposouzení závažnosti jednání při stanovení určené částky

30. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že „[u]rčená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.“ V daném případě není sporné, že určená částka byla stanovena ve výši, ve které bylo možno uložit pokutu příkazem na místě [v souladu s § 125c odst. 7 písm. c) bylo žalobci možné udělit pokutu příkazem na místě až do 2.500 Kč].
31. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře poukazuje na to, že účelem výzvy podle uvedeného ustanovení je procesní ekonomie a možnost odložení věci ve prospěch stěžovatele, proto nelze klást příliš vysoké nároky na její přesnost (rozsudek ze dne 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018-42). V rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, Nejvyšší správní soud upozornil, že tato výzva není správním rozhodnutím, nelze proto klást stejné nároky na její odůvodnění. Ani zákon o silničním provozu v § 125h odst. 4, který upravuje náležitosti výzvy, nepředvídá písemné odůvodnění určené částky.
32. Podle Nejvyššího správního soudu je proto zřejmé, že „ačkoliv zákon o silničním provozu při stanovení výše určené částky stanoví povinnost správních orgánů přihlédnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, toto posouzení nemusí být vzhledem k charakteru a nezávažnosti výzvy nikterak detailní a rovněž nemusí být zachyceno v textu výzvy. Tím pádem je prostor pro soudní přezkum značně omezen, neboť soud se může pouze domnívat, na základě jakých okolností považoval správní orgán přestupek za více či méně závažný. Domnívá-li se přestupce, že závažnost přestupku nebyla správně posouzena, může otázku závažnosti přestupkového jednání přednést ve správním řízení. Dostatečná ochrana jeho subjektivním veřejným právům je přestupci poskytnuta v soudním řízení při přezkoumání přiměřenosti uložené pokuty. Jen stěží si lze představit, že by jinak zcela bezvadné rozhodnutí o přestupku mohlo být nezákonné pouze v důsledku nesprávného použití správního uvážení při stanovení určené částky, tedy ještě před začátkem správního řízení. Pokud by měla úvaha správního orgánu co do výše určené částky podléhat podrobnému přezkumu, muselo by být její odůvodnění písemné a muselo by dosahovat takřka kvality odůvodnění výše pokuty – výzva by však v takovém případě ztrácela svůj smysl, neboť by se podstatně snížila její schopnost minimalizovat náklady řízení“ (viz bod 22 posledně citovaného rozsudku).

33. Krajský soud nemá možnost přezkoumat konkrétní úvahu magistrátu stojící za stanovením určené částky právě ve výši 1.300 Kč. V daném případě však nevidí důvod domnívat se, že magistrát při jejím stanovení překročil své správní uvážení, nebo že nezohlednil závažnost přestupkového jednání. Tuto částku stanovil zhruba v polovině možné sazby. To odpovídá i doporučení Ministerstva dopravy, na které odkazuje žalobce.
34. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který v této souvislosti žalobce odkazuje, se týkal odůvodnění výše pokuty stanovené v rozhodnutí, nikoliv výše určené částky podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu. Přiměřenost výše pokuty ovšem žalobce nezpochybňuje.
35. Samotnou otázku závažnosti porušení pravidel silničního provozu ve vztahu k výši určené částky se pak magistrát výslovně zabýval ve svém rozhodnutí (viz s. 5). Konstatoval, že řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v krajském městě na vysoce frekventované silnici v době, kdy tuto komunikaci využívá mnoho účastníků silničního provozu, neboť v její blízkosti se nachází bytová zástavba, různé instituce, křižovatky nebo přechody pro chodce. To zvyšuje riziko vzniku dopravní nehody. Za těchto skutkových okolností nelze stanovení určené částky zhruba v polovině možné výši považovat za zjevnou libovůli zneužívající správní uvážení, jak se snaží tvrdit žalobce. Ani tato námitka proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 8. listopadu 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce